

březen — květen 2025/26

Foto: P. Mundlová

Sexty v Anglii

Foto: T. Procháčka

Výměna sext se Stuttgartem

Foto: J. Trojan

Finále ŠFL

Foto: J. Hásková

Kvarty v Anglii

Foto: E. Kamenířáková

Kvinta B ve východních Čechách

Foto: B. Perglová

Kurz prezentace vědy

Milé čtenářky a milí čtenáři,

tentokrát tu pro vás máme číslo trochu většího rozsahu. Výhoda tohoto uspořádání je, že se o Majálesu v Gilotině dočtete už na konci školního roku. Na druhou stranu v létě číst hned dva články o lyžařských kurzech je trochu

úsměvné (ale vůbec jezdit na lyžařské kurzy v březnu je vtipnější). Každopádně za ty tři měsíce se toho stalo hodně a můžeme si pográtulovat, protože jsme přežili nejen již zmíněný Majáles, ale i všechny možné výlety, prodávání kytiček a další akci školního parlamentu.

Konec školního roku je vždycky trochu chaotičtější, ale prázdniny už jsou za dveřmi. Tak si je užijte.

Přejeme příjemné čtení a přijďte zas!

Hana Špiritová & Sofie Hana Klímová

šéfredaktoři: Hana Špiritová, Sofie Hana Klímová

grafické zpracování: Václav Lněnička

sazba: Sofie Hana Klímová, Petr Matějka, Běta Kubátová, Jakub Trojan, Jan Špirit

titulka: Hana Špiritová

vedoucí webového vydání: Adam Vala

korektoři: Mgr. Michaela Straková, Hana Špiritová, Běta Kubátová, Ema Kubátová

stálí redaktoři: Václav Lněnička, Barbora Perglová, Laura M. Conlon, Hana Špiritová, Kateřina Antošová, Sofie Hana Klímová, Petr Matějka, Ema Kubátová, Běta Kubátová, Šimon Hlaváček, Dalibor Číp, Michaela Orlovská, Adina Šmíkmátorová, Natálie Dostálová, Anna Kubíková, Ema Boudná, Klára Smetanová, Eliška Kociánová, Jakub Trojan, David Pikula, Natálie Čechová, Eliška Jedličková, Eliška Kociánová, Magdalena Orlovská, Jan David Blažek, Karel Švaříček, Zuzana Kozáková, Anna Marková

4

Jaké bylo lyžování?

10

Majáles review

16

Co se stalo v Anglii?

18

Nezprávy!

20

Rozhovor s Janem Valouškem

24

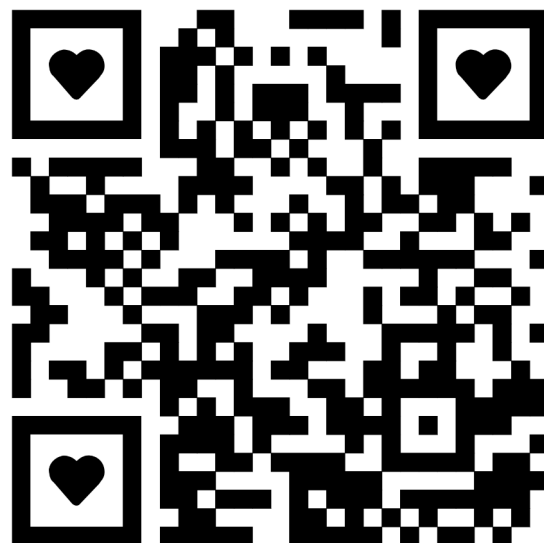
Učte se pomocí telefonu

Gilotina I studentský časopis
Gymnázia Brno-Řečkovice
Terezy Novákové 936/2,
621 00 Brno, Česká republika

🌐 gilotina.gyrec.cz
✉ gilotina@gyrec.cz
📷 [gilotina.casopis](https://www.instagram.com/gilotina.casopis)

**Posuňte Gilotinu
správným směrem!**

**Stále máte možnost říct nám svůj názor
skrze tento krátký dotazník.**

Lyžák tercií aneb Jak jsme si mysleli, že budeme lyžovat na trávě

A není se čemu divit, když vyrážíme na lyžák uprostřed března. No nic, nevadí, zrovna my to nějak vymyslíme.

Linda Tannenbergová
TERCIE B

Sejdeme se u školy brzy ráno a skládáme se do autobusu. Když se nám to po půl hodině podaří, konečně vyrážíme. Cesta je dlouhá, my natěšení a to, jak víme již z minulých výletů, není moc dobrá kombinace. Po zhruba třičtvrtě hodině se nám povede se zklidnit, neboť skoro všichni buď usnuli, nebo jsou na mobilu. Když projíždíme Litomyšl, je vidět, že někteří dávají při vyučování pozor, neboť se přes celý autobus ozve: „Tady bydlel Běda Šlehačka.“ A ticho je v tu ránu pryč. Dosud neznámým způsobem přežijeme zbytek cesty a přijíždíme k hotelu v Jánských Lázních. Jdeme si pro zavazadla a zjišťujeme, že je tu vyskládaných asi patnáct stejných obalů na lyže zakoupených v Decathlonu. Rozepínáme jeden po druhém a podle obsahu zjišťujeme majitele.

Konečně nakráčíme do nádherného hotelu, kde se převlékáme do našich „ski outfitů“, abychom byli následně rozděleni do pěti družstev dle třídy a zkušeností. Mezitím nám jde p. p. Novotníková pro skipasy a vyrážíme rovnou na svah. První dojem ze sjezdovky není moc dobrý, protože to, po čem jsme měli jezdit, se už nedalo nazvat sněhem. Ale sjeli jsme to. „Neva, snad to zítra bude lepší,“ říkáme si cestou k našemu resortu a stále se dohadujeme o tom, kdo sjel svah nejlépe. O něčem totiž debatovat musíme. Na recepci dostaneme karty od pokojů a jdeme

Foto: M. Malý

Tercie na sjezdovce

se konečně ubytovat a poté na večeri. Jakmile dojdeme, máme až do večerky volno. Tak se navštěvujeme s ostatními ze třídy a sdílíme první dojmy. Po desáté už nikdo nevyšlézá ze svého pokoje a jde se spát.

Druhý den po probuzení jdeme rovnou na snídani. Jak se najíme, jdeme se připravit na svah. „Je to mnohem lepší než včera,“ říkají si skoro všichni a užíváme si sluníčka a čerstvého vzduchu. V poledne odcházíme na oběd, následuje polední klid a odpolední lyžování. Večery máme volné, pouze v úterý nás čeká milé zjištění, že bude přednáška o bezpečnosti, kterou provází pan Saša z Horské služby. Jeho výklad trvá asi hodinu a nejvíce nám v paměti utkví chvíle, kdy prohlásí: „Nemám v oblibě snowboardisty, protože se na svahu zhulí a musíme je

jít zachraňovat.“ Tato informace vzbuzuje velké nadšení hlavně mezi našimi snowboardisty, ale toho si přednášející nevšímá a pokračuje. Svůj výklad zakončuje slovy: „Na shledanou, nebo spíš na neshledanou.“ Někteří význam jeho slov nepochopí, všichni však tleskáme a jdeme na večeri. Večer i další dny probíhají úplně stejně jako ty předešlé, nic moc zvláštního se neděje a už je tu pátek. Jsme poučení, že se jedná o naše poslední lyžování a že se podle toho máme i chovat, ať po cestě do Brna nemusíme zastavovat u nemocnice v Trutnově. Nakonec to víceméně zvládneme a jedeme domů. Cesta zpět je lepší než tam, protože je autobus plný dobré nálady a vzpomínek, doprovázených zpěvem a řevem. A tím končí náš vydařený lyžák. Tak zase za dva roky.

15. 5.

Vzpomínáte na tento den? Jestli ano, tak si jistě vybavíte modrou barvu, Europe Direct, nástěnku a možná i nějakou tu otázku. A pro ty, co neví – konal se Den Evropy!

Ema Boudná
KVARTA A

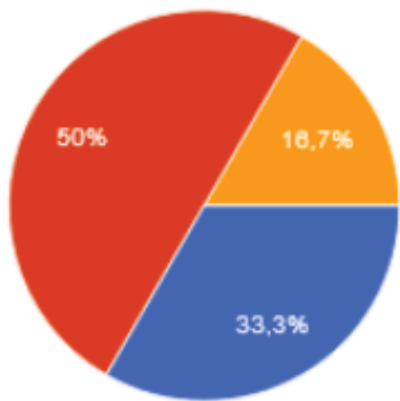
Vše to začalo jednoduchým nápadem. Mohl by být naší další akcí právě Den Evropy? Jenže, tahle myšlenka si pak na dobré dva měsíce našla místo v šuplíku. No a každý to známe – oprášit po tak dlouhé době staré

plány není jednoduché. Nakonec jsme se ale dali do práce.

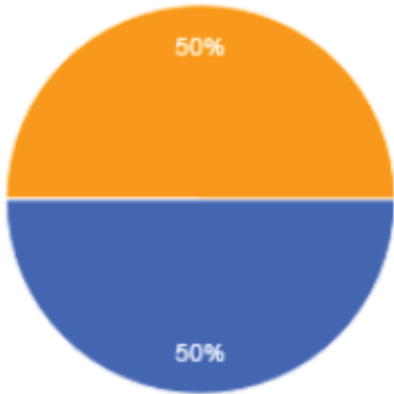
Ale to mnozí z nás znají – promýšlení nápadů, koho bychom do naší školy rádi pozvali... a mnohé další. Musíme velmi poděkovat paní profesorce Vondrové, která v hodinách zeměpisu zapojila pár tříd, aby nám zodpověděly připravené otázky.

Ty nám velmi dobře posloužily na naší nástěnce. Výsledkem byla přednáška od Europe Direct na téma příležitosti pro mládež v EU.

Určitě vás více zajímá názor vašich spolužáků než ten náš. Podívejte se proto na zhodnocení studentů, kteří se této akce zúčastnili.

Jak byste celkově ohodnotili akci? (1-nelepší, 5-nejhorší)

Byl pro vás program zajímavý, bavil vás?

Těšíme se na další akce a děkujeme za zpětnou vazbu!

Hlody

Vašát: Kom-bi-na-to-ri-ka. Nevím, co to znamená, ale násobí se to.

Vojta: Někteří z vás se tváří, jakože neví, že tady jsem a proč na vás mluvím.

Mikolášková: Vy se tváříte úplně blaženě, jako kdybyste byli na jiné planetě... ale já potřebuji, abychom se teď přenesli na jinou planetu, jménem Maturitní slohová práce!

X (k Mikoláškové): Vsadím se s váma o všechny peníze, které mám na spořáku!

Kuňák: Z tebe se stal středoškolák, ty normálně chodíš do školy jenom ve středu.

Vojta: Nepředpokládám, že v hudebce a výtvarce máte 45 minut frontální výuky.

Třída: * lehce hysterický smích *

Polický: X, ty nemáš dopsanou písemku!
X: Já jsem vás nechtěla rušit, pane profesore.

Vašát: Teda X, tebe vzdělávat, to je masakr.

Vojta: Musím vás přestat trápit tady tím, potrápím vás něčím horším.

Sekaninová: Řešení je výsledek.

Nejenom ztracené rukavice

Spousta sněhu, žádné fronty a hlavně neskutečná zábava – takto bláhově si většina primánů a sekundánů představuje všemi oblíbený lyžařský kurz. Terciáni už po jedné zkušenosti bývají opatrnější, ale ani to kvintány nepřinutí zůstat doma, protože kdo by si takovou příležitost nechal ujít?

Ema Kubátová
KVINTA A

Většina lidí si myslí, že akce začíná až opravdu v den odjezdu autobusu od školy. Ale nenechte se zmýlit! Tato cesta se píše již o mnoho dříve.

Ráno studenti ještě horlivě dobalují poslední kusy svých cenných zavazadel a rozhodují se, co vše z kufru vyndat – nedá se totiž zavřít. Řešením by se mohlo zdát vzít si větší kufr či tašku navíc, ale na to jsou někteří z nás až příliš líní. A tak nezbyvá než půlku kufru vyklidit a doufat, že budeme mít vše, co potřebujeme.

Bod druhý – jak se dostat s věcmi k autobusu? „Vždyť máte jen kufr, lyže, lyžačky a helmu, to vezmete jako nic,“ slýchají někteří studenti od rodičů a následně pak jedou MHD

ověšení jako vánoční stromeček. Ti šťastnější se svezou osobním taxíkem v doprovodu bodyguarda – totiž rodiče.

A když se všichni poskládají do autobusu a konečně se nám podaří vyjet z Brna, nastává zrada. Místo na jih jedeme na sever. „Měla to být Dolní Morava ne?“ No co už. A tak po dvou hodinách zdlouhavé cesty přijíždíme (všichni samozřejmě poctivě zapásaní) k našemu ubytování – penzionu Terežka. Ti aktivnější, kteří si již našli, že sjezdovka je hned naproti, s nadšením vyhlíží z okýnek a čekají sněhové závěje. Jak všichni ale víme, jezdit na lyže v březnu není nejlepší nápad, a proto (překvapivě!) mimo sjezdovku sních nenajdeme. Ale to nevadí. Na sněhuláka si budeme muset počkat až do Vánoc.

Chaotickému rozdáváním pokojů, často záměňovaným s rugby či přetahovanou, se učitelé vyhnou chytrým způsobem – rozdáváním kartiček od pokojů dle seznamu. Pokyny jsou jasné: „Kdo dostane kartičku, odnese si věci do lyžařny a ideálně mi do večere zmizí z očí.“

A tak jsme šli. Jakmile jsme dorazili do lyžařny, zjistili jsme, že i přes to, že pokoje jsou údajně po pěti, nebo dokonce sedmi lidech, do skříně se nám vejdou pouze dvojce lyžačky. Ale oproti tomu pokoje byly obrovské, nádherně vybavené a útulné. Po večeri jsme se přihlásili do jednotlivých týmů (což vypadalo spíš jako fronta na oběd ve školní jídelně než poklidné zapisování). Ráno jsme se všichni dostavili na sních a s velkým nadšením dostali svoje permanentky.

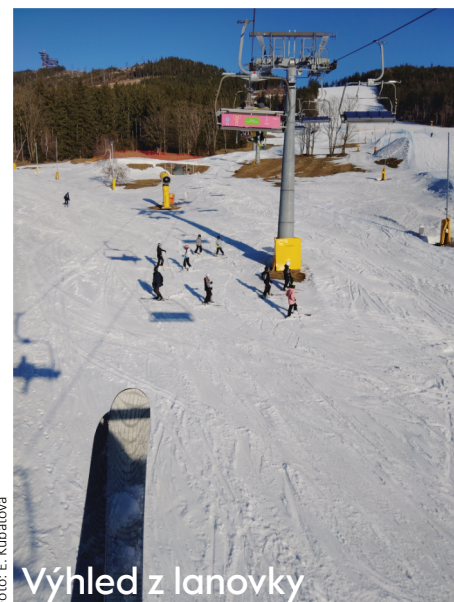

Foto: E. Kubátová

Výhled z lanovky

A k nim jasný pokyn: „Hlavně neztratit!“

Po roce konečně na sněhu! A ukázalo se, že lyžování se opravdu nezapomíná. Sních byl ráno ještě trochu přimrzlý, po obědě pak rozježděný, ale ani to nás nezastavilo a s nadšením jsme se pouštěli z kopce. Na výběr jsme měli několik sjezdovek a samozřejmě – vyzkoušeli jsme všechny. A zážitky byly parádní!

Během týdne jsme se zúčastnili i první a zároveň poslední tomboly tohoto zájezdu. Ztratila se jedna permanentka (bohužel nikdo nevěděl která), a tak jsme dostali čtyři vstupní lístky, a když jsme uslyšeli svoje číslo, zvolali jsme Bingo! (ze začátku jsme se i dozvěděli, že vyhráváme) a kartu odevzdali. Avšak oproti normální, kde se snažíte mít vyvolané číslo, tady bylo pro hlavní cenu třeba zůstat ve hře jako poslední! Na konci totiž byla nesmírná odměna (hlavní cena)

Foto: E. Kubátová

Srovnání sjezdovky s okolím

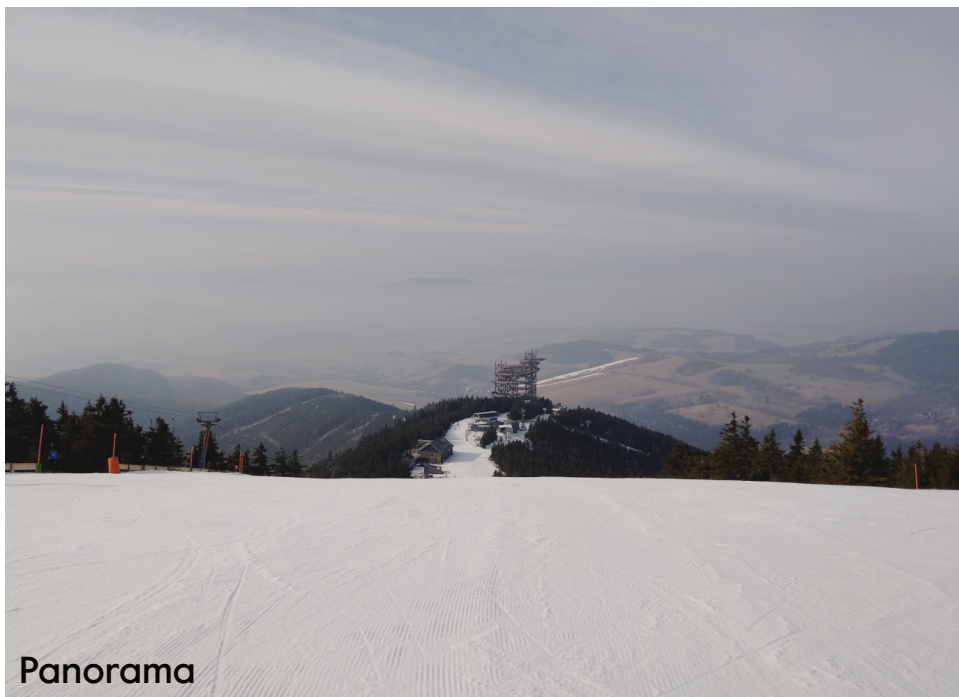

Foto: E. Kubátová

Panorama

– po zhruba hodině jsme mohli konečně jít na svah!

Kromě spousty pádů a častých návštěv Coopu (ten musel mít asi největší výdělek za sezónu, poté co se do něj nahnulo aspoň patnáct hladových studentů) se pořádala na jednom z pokojů také palačinková párty (pouze pro zvané). Ano! Palačinky to sice byly trochu netradiční (obvykle tam asi nedáte deset vajíček), ale úžasné, a dokonce i učitelé nám je záviděli!

A co říct nakonec? Lyžák je úžasná akce – nejenom si užijete spoustu sněhu a zažijete i výjimečné okamžiky, ale domů třeba i přijedete o rukavici chudší!

Kde je ten věnec?

Domov Tereza znovu uspořádal akci jménem Strom života. Tato akce má připomínat, že jsme si rovni. A jak to všechno vlastně proběhlo?

Anna Marková
PRIMA A

Letos se akce s tématem Havaj konala 20. května. Akce se zúčastnilo spoustu lidí, ze kterých sršela energie a kteří se nadšeně zapojovali do celého průběhu. Odpolední program zahájil proslov vedoucí domova Bc. Lenky Krátké a na něj navázal proslov Mgr. Marka Viskota, starosty MČ Řečkovice a Mokrá Hora. Následovalo symbolické zalévání Stromu života společnou písní Stromy. Sbor z Gyrecu pak zpíval písně Calypso, Banana boat song, Un poquito cantas, Píseň domorodce, Velrybářská výprava a vystoupení zakončil písní Ovádi. Následovalo vystoupení klientů Domova Gaudium a společná hra Bingo o sladké ceny. Program pokračoval tancem Velety na které navázal Domov Nojmánek. Akce ale ještě nekončila. Před zmrzlinovou

párty byl tanec kamarádů z Řečkovic a Domova Tereza. Těsně před koncem přišlo na řadu vystoupení Country Virginia. Počasí bylo nádherné,

Všichni se bavili a zažili pěkné odpoledne – společně venku a se skvělým programem.

Foto: B. Kubátová

Akce v plném proudu...

Místo školy do VIDA

Běta Kubátová
KVINTA A

Vstávání o půl desáté a místo školy do VIDA science centra – takhle nějak vypadal začátek celostátního finále v sudoku tříčlenných týmů. Pořadatelé byli k mimobrněnským účastníkům velmi vstřícní – start posunuli až na půl jedenáctou dopoledne, aby soutěžící nemuseli vstávat za svítání. Po vkročení do haly science centra nás se spolužačkou odchytila jedna z pořadatelek a dala nám tři lístky na vstup (abychom se dostali do soutěžní místnosti, museli jsme projít expozicí), protože přece jen to je finále tříčlenných týmů. Vstupenky jsme si vzaly pouze dvě a poprosily ji, jestli by třetí mohla zatím schovat u sebe se slovy, že poslední kousek je ještě na cestě.

Aby pořadatelé dostatečně potrápili naše mozkové závitky, připravili si pro nás čtyři kola s různými druhy sudoku.

První kolo – dostali jsme 28 úloh různého typu a na vyřešení 45 minut. Zní to šíleně co? Po uplynutí času nám zbývalo pouze jedno sudoku k vyřešení, a tak jsme byli více méně spokojeni. Ale i tak nějaké týmy odevzdali úkol dlouho před skončením limitu!

Limitovaná nebyla jenom kola, ale i pauza – tak na nás po šesti minutách čekala v druhém kole ještě větší výzva. Dvě propojená sudoku je složité nejen vyřešit, ale i vůbec pochopit! Úlohy byly propojené tak, že kolem prostředního sudoku se nacházelo devět jiných, která jsme museli vyřešit, a pak příslušná čísla doplnit do sudoku prostředního, čímž jsme si vytvořili zadání. V tomto kole se nám bohužel nedařilo – zvládli jsme zhruba jenom půlku.

Třetí kolo představovaly tabulky úplně nového sudoku. Jednalo se o sudoku s pomocnými šípkami, které sudoku měli usnadňovat (ale občas to bylo spíš naopak). Na tomto kole bylo nejhorší, že jsme se na něj nemohli

dopředu připravit. Třetí kolo bylo prostě nové, originální.

Ve čtvrtém kole jsme si nejprve museli sudoku poskládat – dostali jsme čtyři tabulky a dvacet dílků. Všechny měli ale pouze jedno správné umístění, takže nám celkem dlouho trvalo, než jsme si vůbec vytvořili materiál pro řešení! I tak jsme ho stihli vyplněné odevzdat ještě před koncem časového limitu (alespoň jeden světlý okamžik dne).

Po soutěžní části jsme se odebrali na zhruba půlhodinovou show v divadle VIDA. Odražování nakonec a trocha té vědy se hodí. A navíc pořadatelé museli stihnout opravit sudoku. Po show už se mohlo jít vyhlašovat!

A jak jsme dopadli? Ze čtrnácti týmu SŠ se náš tým 2x+y (Julie Skoupá, Běta Kubátová, Petr Matějka) umístil na čtvrtém místě o pouhých 40 bodů a vezli si tak domů nepopulární bramborovou medaili. Kromě toho ale také skvělý zážitek a spoustu zkušeností pro příště.

Přírodovědecké hlody

Kuňák: X, prosím tě, sehní se pod lavici, vyzuj Y boty a vyhod' jí je z okna.

Vašát: Všichni studenti Mendelovy univerzity mají jednu věc společnou. Nedostali se na Masárnu.

Vašát: Tohle semínko bude zelené a bude mít kulatou barvu.

Kuňák: Mám začít probírat, nebo chcete dál předstírat činnost při samostatné práci?

Kuňák: X, tobě už život nadělil dost, bydlíš v Tišnově...

X a Y se dívají z okna

Vašát: Co to tam venku máte? Tam je svoboda. Na tu zapomeňte.

Z: Tam jsou lidi, co jdou na osmou.

Melichar rozdává písemky z kovů

Melichar: X, ta pohádka je Křemílek a Vochoomůrka, ne křemík a Vochoomůrka.

Melichar: Chtěl jsem ti dát za dva, ale pobavilo mě to, tak máš za jedna.

Vašát: Paleopallium. Tam slyšíte tu paleontologii, něco starého, hnusného.

Vašát: Proč se tomu říká hanzovní města?

X: Asi tam bylo hodně hanzů.

Vašát: Hele, X, není ještě nějaký seminář z matematiky, kde máš být?

Kuňák: Koho máte z fyziky?

Třída: Votavu!

Kuňák: Tak to jistě budete mít i s hudební vložkou, to bude náročné samo o sobě...

Vašát vysvětluje látku a vypadne mu

slovo: No, emhhhh to... 1, 2, 3...

eeemm... 4, 5, 6 asi ještě potřebuju.

Kytičky

aneb Jak jsme nutili bojovat cizince s rakovinou

Český den proti rakovině již třetím desetiletím udržuje pozici symbolu poctivé sbírky v celorepublikovém rozsahu. Do sbírky se už řadu let aktivně zapojují také studenti našich sext, a tak jsme s Honzou Eliášem letos nemohli chybět.

Jan Lorenčík
SEXTA A

Základní pokyn zněl – nástup ve středu 13. 5. v 7:10. My dva, jak je již dobrým zvykem, přijíždíme s drobným čtyřminutovým zpožděním. Jsme poslední, působí to dojmem, že příprava některých začala o dvacet minut dříve, než bylo avizováno. Každá dvojice dostala dvě stě kytiček, jemných na dotek, však s nepříjemně ostrým špendlíkem (jak jsem se několikrát ten den přesvědčil). Věci pro prodej důležité – taška na peníze a hromada dokumentů – samozřejmě nesměly chybět. Po prvotní přípravě a navlečení do žlutého trička vyrážíme do akce. Než stihneme opustit prostory školy, potkáváme na schodišti trojici kantorek, které nám hned velice štědře přispějí. Dále tedy

na nic nečekáme a vyrážíme vstříc rannímu Brnu, se vším jeho chaosem.

V osm hodin vysedáme v centru. Prvotní dojmy naplnily pochybnosti: Co vlastně máme dělat? Kam si stoupnout? Jak máme Brňany oslovovat? A máme to vůbec zkoušet? To, co se ukázalo jako zásadní, byla vysoká míra konkurence. Na každém rohu rozesety týmy snažící se vytěžit maximum právě pro svoji „pokladničku“. Vyplynulo, že jestli chceme všechny kytičky prodat, nesmíme hrát mrtvého brouka a musíme se začít snažit. Jsi přece rozený byznysmen, těmito slovy jsem byl jednohlasně pověřen kontaktem s kolemdoucími. Začátky ale navždy zůstanou těžké. Za první hodinu prodáme pouze patnáct stužek. Stejný příběh, jiný chodník. Nikdo si od nás vůbec nic nekoupí. Lidé nás ignorují, někteří ani nezavadí pohledem.

Postupně si osvojuji způsob, jak se ostatním vnutit. Natáhnout ruku do strany. Omluvit se a slušně pozdravit. Požádat o dobrou vůli. Často došlo ke kontaktu s cizinci. Na Zelném trhu jsem patřičně oslovil jistého Berlíňana svou plynulou němčinou, nakonec tedy také přispěl. Po pěti hodinách, kdy se nám skutečně podařilo prodat veškerý obsah košíčku, jsme se vydali jsme se na strastiplnou cestu do světa kafkovského, tedy na poštu. Na Hlavním nádraží nás paní za přepážkou odkázala na druhou stranu města, kde utržený výtěžek přešel pod jejich křídla.

I přes původní nervozitu a strach došlo k překonání pochybností a jiných omezujících pocitů, které bránily prodeji v prvopočátku. Spoluobčané často ale neváhali a na štědrosti k našemu velkému překvapení nešetřili.

Hlody

Vojta: Plán práce pro dnešní hodinu: bude to trošku zmatený.

Vojta: Některým žákům nemusím říkat, že si mají zapisovat moje moudrá slova.

Vojta: Tady nejsou křídly.

X se zvedne a odejde (pro křídly)

Vojta: Řekl jsem něco špatně?

Kuňák: Jako vy jste byli v Liverpoolu.
dramaticky se napije kafe z kádinky
A nemáte vyfocený stadion?!

Mikolášková přijde na hodinu češtiny

Mikolášková : Bonjour á tous!

Vojta: Až zjistíte, kdo to okno otevřel, tak mě na něho pošlete!

X odevzdává slohovou práci Mikoláškové

X: Budete to číst?

Melichar: Máte za úkol dvě věci: zvednout židličky a vypadnout.

Polický: Jak bude ta elipsa?

X: Vodorovně nahoru.

Polický: Vodorovně nahoru, česky svisle.

Majālesu zdar, originalitě zmar?

Zvládli jsme to. Ten pocit se vznášel celým dnem. Stany neodletěly, lavičky hromadně nepopadaly, lidé se tvářili spokojeně, nic nezačalo hořet a nedostatek langošů nakonec taky nebyl konec světa, i když se tak někteří mí spolužáci místy tvářili. Ano, o těch několika velmi vypjatých hodinách na stánku s jídlem bych mohla napsat celý román, ovšem letos jsem se při bilancování Majálesu chtěla zaměřit na širší pohled než jen na ten organizátorský.

Barbora Perglová
SEPTIMA B

Ze vzájemného kopírování se pravidelně osočují téměř všechny třídy, objevují se i názory, že scénky se moc nemění ani meziročně. Existuje na Majálesu ještě vůbec originalita? Nedíváme se každý rok vlastně na to stejné? Jako první jsem se zeptala na názor některých našich profesorek, neboť ty vystoupení vidí s trochu větším odstupem.

Myslíte si, že scénky na Majálesu bývají originálnější, nebo že se třídy většinou jen vzájemně kopírují?

p. p. Šauerová: Já to vidím tak, že se navzájem, neřekla bych kopírují, ale navzájem inspirují a vůbec mě to nepobužuje. Taky není možné, aby pořád vymýšleli něco jiného. Něco se jim líbí, něco je osloví, tak se to tam promítne a myslím, že je to ok.

p. p. Videnková: Myslím, že hudba se často kopíruje mezi ročníky a hlavně mezi těmi jednotlivými scénkami. Tematicky bych řekla, že někdy s něčím přijdou, něco občas zkopírují, ale jako... co asi chtějí pořád vymýšlet. Myslím, že to mají dost těžké – přijít s něčím zajímavým a novým.

p. p. Straková: Ta originalita je vzácnější.

Ve snaze komplexně zhodnotit celý letošní Majáles bychom mohli snadno opomenout to nejdůležitější – samotné scénky. Čím se odlišily, co si vypůjčily z minulých let a o čem vlastně tak zhruba byly? Po vzoru druhého historicky nejvýznamnějšího novinářského subjektu Libereckého kraje (hned po vysílači na Ještědu) Františka Xavera Šaldy jsem zpracovala krátkou kritiku pro každou z nich.

PRIMA A

Po prohrané sázce je misogynní Franta nucen navštívit záhadného šamana. Ten však jeho nevhodné chování potrestá tím, že jej uvězní v ženském těle. Tento příběh s ponaučením nepřinese mnoho zvratů a dopadne tak, jak divák nejspíše očekává. Prima A si však dala mimořádnou práci s vytvořením precizních kulís. Například jejich korbele s pivem byly tak realistické, že bychom se nemohli divit, kdyby byli nařčeni za porušování BOZP na školní akci.

PRIMA B

Prima B se ve své scéně inspirovala vrcholným dílem belgické literatury – komiksem Šmoulové. Nejedna žák či profesor se jistě ztotožnil s počáteční scénou, ve které se hladový čaroděj neúspěšně snaží z Chatu GPT dostat recept na šmoulí guláš. V druhé polovině se však děj stává lehce nesrozumitelným – pohybujeme se mezi starověkým Římem a nespécifikovanou ovčí ohradou. Z tohoto (možná úmyslného) chaosu nás však v závěrečné scéně vytrhne nápaditá cedule s jednoznačným rozkazem: „Teď tleskejte!“

SEKUNDA A

Vybraní žáci sekundy A hledají moudrost a čeká je dlouhá cesta. Avšak namísto očekávaného dokumentárního snímku o osmi letech studia na Gyrecu se vydáváme do nebezpečného podsvětí. Zde doplácí na svou chamtivost, touhu po nesmrtelnosti a neschopnost poslouchat jednoduché instrukce. Místy scénka kvůli velmi dlouhým tancům nepůsobí úplně dynamicky, možná je však tato strnulost úmyslná. Přece jen je hlavní postavou socha.

SEKUNDA B

Na kterém z prestižních brněnských gymnázií nalezne hlavní hrdinka svého osudového muže? Každý se ji snaží získat tím, co jej na jeho instituci naučili- Janek z Jarošky matematickými znalostmi, Boleslav z Bigy předčítáním Bible a Gabriel z Gyrecu předváděním svých přímých a šikmých břišních svalů. Dívka si však nakonec vybere na základě toho, co se skrývá uvnitř, načež následuje šťastná svatba. Klišé? Po poctivé porci brokolicové poezie od nečekaně přichozí paní Květy v poslední vteřině scénky to divák jistě odpustí.

TERCIE A

Ztratila se noční můra! A taková noční můra dokáže v noční můru proměnit mnoho situací – od talentové show přes pojídání čokolády až po pitvu pstruha na přírodovědném praktiku. Právě chaotické vytahování útroby z měsíce staré mražené ryby si v primě zažil téměř každý žák. Zbytek scénky ovšem působí trochu náhodně. Avšak závěrečný souboj, stejně jako přímočará úvodní scéna, ukazuje jednu z velmi silných stránek autorů – vytvářet napětí bez zbytečné omáčky.

TERCIE B

Podezřelé lahve vína z brněnského hlavního nádraží opravdu není radno pít. Toto univerzální pravidlo však nezná jeden z olympských bohů, který si na hostině dopřeje řádný lok, načež se teleportuje na Gyrec. A ani v těch nejdivočejších snech si nejspíš nedokázal představit, co se u nás děje na průměrné hodině biologie nebo chemie. Scénka je protkána propracovanými vtipnými monology, avšak místy kvůli menšímu poměru hudby působí trochu staticky. Každopádně jedna věta z jejich vystoupení nepochybně zlidoví. Nebo si ji minimálně budu opakovat při všech životních těžkostech: „Máš štěstí, že nejseš na Jarošce.“

KVARTA A

Tři hlavní protagonistky se scházejí v proslulé kavárně U Červené olše, aby si postěžovaly na své bývalé přítele. Jeden své dívce nechce dát najíst, druhý nezvládá desetiminutové odloučení a ten třetí zapomene na její narozeniny. Co může být horšího? Možná to, že se celou dobu jedná o toho stejného člověka. Vskutku shakespearovské. Jediné spojení děje s Gyrecem je však přítomnost paní profesorky Olšákové (že by měla něco společného s názvem té kavárny?). Ale možná to stačí. Tedy, na spravedlivou pomstu nevěrnému chlapci to stačí určitě.

KVARTA B

Kvarta B si pro svůj příběh vybrala zajímavé dějiště – prostředí kompetitivního modelingu. Celým příběhem o pomstě vůči namyšlené Juliánce jsou protkané (možná neúmyslné) odkazy na antické divadlo – oproti mnohým jiným scénkám zde platí jednota místa, času a postav, ženské role navíc mnohdy hrají muži. Téměř desetiminutová cesta k zaslouženému vítězství Filoušky Marečkové je místy trochu zdlouhavá, avšak na bujarou závěrečnou scénu s hned několika profesory se nepochybně vyplatí počkat.

KVINTA A

Osamělý muž hledá pravou lásku. Motiv, který se na Majálesu vyskytuje v různých obměnách každý rok. Podařilo se kvintě A skutečným romantickým příběhem profesora Vašáta a profesorky Šnapkové vymanit z této stereotypní šablony? Odpověď nechť hledá divák mezi autentickými replikami pana školníka a surrealistickými obrazy z hodin tělocviku, případně v deset večer na Cejlu s peněženkou v kapse. Odvážnější pojetím se autoři vracejí k samotnému poslání Majálesu – strefovat se do všeho, co se na škole děje.

KVINTA B

Po odchodu ze vztahu, funkčního asi jako antipředbílací rozdělovače v jídelně, oba hledají novou lásku. Trnitá cesta k vysněnému partnerovi vede přes klub, kabinet matematiky i učebnu 113, minimálně pro dívku však končí šťastně – Hříšným tancem a svatbou. Zní to povědomě? Děj a hudba se do jisté míry shodují se scénkou nejmenované třídy z minulého roku. Letošní nevypočitatelné rande s panem profesorem Polickým však nepochybně ocení i ta větší polovina matematiků.

SEXTA A

Kolik škody může napáchat pár melichárných chyb? Hrátky se slovy nešťastného chemika nezavedou na oslavu, nýbrž do Ostravy a místo toho, aby si užil zaslouženou párty, musí v jakési zastrčené putyce vysedávat nad kartami. Zápletka má veskrze zajímavý nápad, závěrečná taneční scéna však trpí krátkými prostřihy mezi několika písněmi a působí trochu neuceleně. I přesto můžeme mít dobrý pocit. Pan profesor Melichar si nakonec může dopřát večírek a možná potají i kapku nějakého toho konzumního ethanolu.

SEXTA B

Jak zorganizovat oslavu, když se Dionýsos opil moravským vínečkem? Ostatní bohové se o to snaží různými způsoby – skrze gladiátorské zápasy, latinskou telenovelu či slavnostní ples. Nakonec jim ale Dionýsos (nejspíš ještě s pár promile) ukáže, že se stačí prostě bavit. A není k tomu ani potřeba prolévat krev. Tato scénka není tak moc spojena s každodenní realitou Gyrecu, ovšem co není, může být. Dramatické předčítání učebnice latiny paní profesorkou Zavadilovou se možná v budoucnu stane součástí výuky v kvintách.

SEP A + SEP B

„To nejlepší na konec,” říká se často. Nejspíše proto odehrály septimy svoji scénku jako první. V obskurním souboji o budoucnost Gyrecu se kdoví proč střetávají pomatený šohaj z Chudčic a ještě pomatenější redaktorka Gilotiny vyzbrojená dřevěným pádlem. Text hry je takřka festivalem na slabiky nevycházejících rýmů a ohraných vtipů o SOČ, Jarošce a rekonstrukci. Jediné, co tento pochybný kus zvedá přibližně deset centimetrů nad úplné dno, je geniální herecký výkon pana profesora Vojty v komplexní roli pana profesora Vojty.

Co říci nakonec? Vypadá to, že úplně originální není téměř nikdo. Na druhou stranu, majálesová scénka je dosti specifickým žánrem. Prostor pro experimentování by se našel i v těch deseti minutách, ovšem málokdo se chce pouštět do něčeho nového, co nese riziko neúspěchu u publika. Každý se drží toho podobného receptu – dobře známá hudba, jedna vtipná scéna, podle které si publikum

třidu zapamatuje, morální ponaučení a společný taneček na konci. Každá třída však do tohoto guláše přidá své vlastní ingredience – promyšlenější scénář, jednu napínavou scénu, výraznou kulisu, se kterou si dali spoustu práce. Když se člověk soustředí na myšlenku, která za tím, co se děje na jevišti, je, pokaždé nalezne alespoň stopové množství originality. Osobně, něco se mi líbilo

víc, něco míň, ale naprostá většina vystoupení mi připadala velmi povedená. Navíc to není jednoduché. V některých třídách bohužel kolektiv funguje méně než naše fritéza na hranolky na Majálesu. Proč se pořád vracím k tomu jídlu? Každopádně, kdo ví. Možná se příští rok dočkáme i absurdního dramatu, rozhlasové hry nebo ještě něčeho mnohem inovativnějšího. Už teď se těším.

MaSo

aneb Matematika, Adrenalin, Stres, Organizace

Co je to maso? Ne, myslím MaSo - matematickou soutěž, v níž mohou studenti různých věkových kategorií z celé republiky otestovat spolupráci, komunikaci, strategické a samozřejmě matematické schopnosti. Každoročně bojují o první místo stovky čtyřčlenných skupin ze všech koutů ČR, a tak vás asi napadne, že za tím vším stojí opravdu velký organizační tým a ještě větší nálož práce. Akce probíhala 13. května i na naší škole a já měla to štěstí, že jsem se jí mohla zúčastnit, avšak ne jako soutěžící – na to už jsem prý „moc stará“ – ale jako organizátor.

Měsíce před dnem D se řešilo předávání materiálů, informací, mailů a především proběhly testovací simulace průběhu celé soutěže. Nepředstavujte si však, že týmy pouze počítají úlohy na předloženém papíře, značnou část tvoří strategická online hra. Nabízí se tak opravdu nespočet věcí, které se můžou pokazit. Takové kvantum, že ho ani tito nadaní matematici spočítat nemohou. Nutno podotknout, že kvalita školní Wi-Fi mé obavy docela značně podpořila. Když se však v posledních minutách před zahájením v místnosti objevily všechny týmy, spadl mi první kámen ze srdce. Minule se totiž stalo, že účastníci dorazili na špatná soutěžní místa, a tak museli přebíhat až ze třídy Kapitána Jaroše právě k nám do Řečkovice, což způsobilo značné zpoždění.

Pravé peklo ale nastalo, když jsem přeplněnou třídu adrenalinem

nabitých studentů musela přervat a v pár minutách vysvětlit pravidla hry, která i pro mě byla zprvu náročná na pochopení. Letošním tématem MaSa bylo kasino a soutěžící tak mohli peníze, které dostávali za správně vyřešené příklady, sázet do již zmíněné online hry. Přišlo mi to jako věčnost. Normálně jsem docela ukecaná, ale když na vás civí tolik očí, je to jiné. Začne vám být vedro, srdce se rozbuší tak hlasitě, že přes něj neslyšíte sami sebe, pot teče po celém těle, jazyk se vám zamotá a rázem jste v koncích. Přiznávám, to poněkud přeháním, ale příjemné to každopádně nebylo. Naštěstí vše dopadlo dobře a na projektoru se náhle objevil odpočet.

„Tři, dva, jedna... start!“ zakřičela jsem a pak už jen pozorovala, jak v následujících devadesáti minutách přebíhají děti s příklady sem a tam, poslouchala škrábání propisek

a šustění papírů a snažila se zorientovat nebo spíš neztratit kontrolu nad tím chaosem.

Tato hodina a půl proběhla až podezřele rychle a zbývalo už jen vyhlásit výsledky a napsat výherní diplomy. Až teprve po úklidu nepořádku a zhasnutí světel ve třídě jsme se s ostatními organizátory poplácali po ramenech a já se konečně klidně nadechla. Zpětně si na celou akci kvůli tomu všemu stresu moc nevzpomínám, ale jsem moc vděčná za nabyté zkušenosti a budoucím organizátorům přeji hodně štěstí a minimum problémů.

Pozn. red.: Autor si nepřeje být zveřejněn

Expedice ovce

aneb Sexty v severní Anglii a Walesu

Začnu informací, že severní Anglie je krásná a že Wales je ještě krásnější. To si ale někteří z vás domyslí a ostatní to uvidí na přiložených fotkách, takže o tom není třeba mluvit nějak dlouze – celý článek z toho rozhodně uvařit nezvládnou. Tak mi nezbyvá nic, než nahradit básnění o výhledech něčím trochu čtenářsky atraktivnějším – naším objektivně vtipným řetězcem smůly, který prodloužil náš předpokládaný čas strávený na kontinentu prakticky na dvojnásobek.

Hana Špiritová
SEXTA B

Cesta ještě ani nezačala a my už jsme zažili své první dobrodružství – na srazu o půl třetí ráno u školy byli včas všichni (dokonce i paní profesorka Zavadilová), ovšem kromě autobusu. Venku jsme na něho čekali asi půl hodiny, pak nás to přestalo bavit a přesunuli jsme se do prázdné budovy školy. Kdybychom nebyli tak utahaní, jistě by to byla skvělá příležitost hrát na schovávanou. Pokud se někdy ocitnete v podobné situaci, vřele doporučuji sednout si na zem v J1. Blikající světlo od výtahu je v té tmě fakt zážitek.

Co se autobusu stalo, si nepamatuju, ale každopádně jsme vyjžděli až kolem páté. Zhruba v té době jsem napsala své oblíbené spolušéfredaktorce Sofi, co se stalo a že už vím, o čem budu psát článek. Její odpověď „Tak třeba už to půjde podle plánů 🍀“ má bezpochyby na svědomí všechny další popisované události.

Cesta do Francie proběhla vcelku standardně. Do hotelu F1 jsme dorazili pozdě, ale přece. Vstávali jsme dřív, než by se nám líbilo. Někteří šílenci šli i přesto ráno běhat. V Calais jsme prošli pasovou kontrolou právě včas, abychom tak akorát stihli trajekt do Doveru. Všechno nasvědčovalo tomu, že první situace byla ojedinělý jev. Dovolím si malý spoiler – nebyla.

Foto: E. Olšáková

Pozdrav z Calais

Při nájědu na trajekt se autobus zasekl na nájezdové rampě, a než jsme se nadáli, stáli jsme zpátky na pevnině – konkrétně uprostřed obrovské vybetonované plochy nejasného účelu (parkoviště? asi?) – a sledovali jsme odjezd své jediné šance vidět břehy Anglie dřív než za dalších dvanáct hodin. Ukázalo se totiž, že společnost Irish Ferries nebere na palubu kromě autobusů s dřevou nádrží na olej ani pěší pasažéry. Zkrátka jsme se nemohli hnout z místa, a tak jsme strávili příjemný den za chechotu racků. Autobus čekal na příjezd mechanika z České republiky, my na příjezd jiného autobusu z Paříže. WiFi, celkem čisté záchody a předraženou Colu naštěstí v Calais mají (a dokonce ani nepršelo!), jinak by byl ten den mnohem delší.

Kromě toho, že jsme tím pádem přišli o návštěvu Stradfordu nad Avonou, jsme ani nestihli dojet na přespaní do rodin, takže jsme noc strávili na kolejích někde uprostřed Anglie. Na tom nechápu hned několik věcí. Zaprvé, jak se takové ubytování vůbec shání (tímto děkuji cestovní kanceláři, super výkon). Zadruhé, jak se stane, že nějaký kampus má tak narychlo kam dát třicet lidí (přijeli jsme v jednu ráno). Zatřetí, kdo to zaplatil (každý jsme měli vlastní pokoj s koupelnou). Začtvrté, jak fungují elektrické sprchy (v každém pokoji byl QR kód odkazující na manuál k osmi různým druhům ovládání) (většina z nás se koupala ve studené vodě).

Další den se nám konečně podařilo vrátit k původnímu programu. Po cestě k rodinám jsme se zastavili v Chesteru, kde jsme se projeli na lodi

(nepotopila se) a nakoupili první suvenýry. Můžu doporučit místní pizzerii.

Večer jsme poprvé spali na tom správném místě. S rodinami jsme se potkali k večeru a myslím, že naprostá většina dopadla skvěle. Paní průvodkyně (spolu s některými z těch, co už podobný pobyt absolvovali) nás trochu strašila, že s jídlem bude problém a že zvlášť na obědy si máme nakoupit vlastní zásoby. Možná jsme měli štěstí, ale nakupovali jsme zbytečně – kromě toho, že byla hrozně milá, přechodná matka naší skupinky navíc opravdu uměla vařit. Ani jinak jsme si nemohli na nic stěžovat. Při vyprávění o svých autobusových dobrodružstvích jsme se cítili, jako kdybychom se vrátili z nebezpečné cesty na severní pól. Nakonec nám bylo líto, že jsme u nich nestrávili plánované čtyři večery.

A teď přichází ta část, kdy začnu opěvovat nějaké ty krásy přírody. Hned dva dny po sobě jsme totiž opustili hustou síť anglických měst a vyrazili jsme za ovce mezi kopce a hory a stráně poseté kameny – do Walesu.

Navštívili jsme hrad Caernarfon – což je zřícenina, muzeum, gift shop a příležitostné místo korunovace prince z Walesu v jednom. Z věží byl krásný výhled na moře. A teď přichází ta část, kdy začnu Klidně bych tam

Foto: E. Olšáková

Tramvaj na Great Orme

strávila i víc času, než bylo naplánované, takže asi budu muset někdy vyrazit zvlášť.

Taky nás čekaly hned dvě cesty po historických kolejích. Tramvaj nás dovezla z Llandudna na Great Orme Hill, odkud byl krásný výhled na moře. Druhý vlak slaví letos 130. výročí, a než jsme mohli nastoupit, pouštěli nám video o tom, jak mají všichni jejich zaměstnanci hrozně rádi svoji práci (fungovalo to, teď chci taky mít takovou práci), ale nakonec jsme jím vyjeli skoro až na vrchol nejvyšší hory Walesu Snowdon. Z té by nejspíš taky byl krásný výhled na moře, kdyby se těsně před naším příjezdem neschovala do mraku. Celkově si ale na počasí vůbec nemůžu stěžovat – nebylo horko (dívám se na tebe, Říme), kroupy padaly jenom občas a vítr se dal snadno vyřešit čepicí,

kterou jsem si paranoidně zabalila, i když bylo v Edookitu napsané, že se máme připravit na příjemných dvanáct stupňů. Kdo ví, jestli ovce vítr vadí. Jestli ne, tak od teď chci být velšská ovce, protože Wales je super.

Samotný pobyt uběhl mnohonásobně rychleji než cesta. Ještě jsme se stavili v muzeu Beatles v Liverpoolu, ale ani jsme se nenadáli a už jsme vyjížděli směr Newcastle. Odtud nám odpoledne odplouval trajekt do Amsterdamu.

Pak už nás čekala patnáctihodinová noční plavba. Měli jsme zaplacenou večeři, snídani a kajutu bez oken těsně nad motorem, kde jsme si opět užili zápas se sprchou. Tentokrát nebyla elektrická, zato se nedalo zabránit tomu, aby vytopila celou koupelnu. V úplné tmě se spí skvěle, takže za mě se trajekt, co se týče pohodlí, umístil výš než hotel F1.

Jako náhrada za Stratford nás ještě čekalo pár hodin v Amsterdamu. Jsou tam kanály (pěkné) a supermarket (Albert). Až tam jsme se opět setkali s naším původním autobusem.

Pak už jsme již tradičně se zpožděním dorazili do České republiky. Až doma mi došlo, že jsme za celý pobyt neviděli moc holubů, nejspíš proto, že na ostrovech a v přístavech místo nich mají racky.

Foto: K. Antošová

Výhled ze Snowdonu

Nezprávy

Jak je všem s přístupem na rodičovské Edookit účty známo, od začátku nového školního roku budou moci žáci nižšího stupně díky zákazu mobilních telefonů konečně namísto svých páteří křivit i jiné věci, například náčiní v herně. Nepřinese však nové omezení více nepříjemností než výhod? A kolik poštovních holubů si bude muset škola ochočit?

Barbora Perglová
SEPTIMA B

Hlavy věčně sklopené směrem k obrazovkám byly na gymnáziu dlouhodobě tolerovány. Trpělivost však vedení školy došla ve chvíli, kdy byl na hodině chemie nejmenovanému studentovi kvarty zabaven telefon se zcela nevhodným vizuálním materiálem. „Mapu Kuřimi mám otevřenou pod lavicí na každé hodině. Představa, že bych tam jednoho dne skončil, mě motivuje

k lepším studijním výsledkům,” obhajoval se neúspěšně.

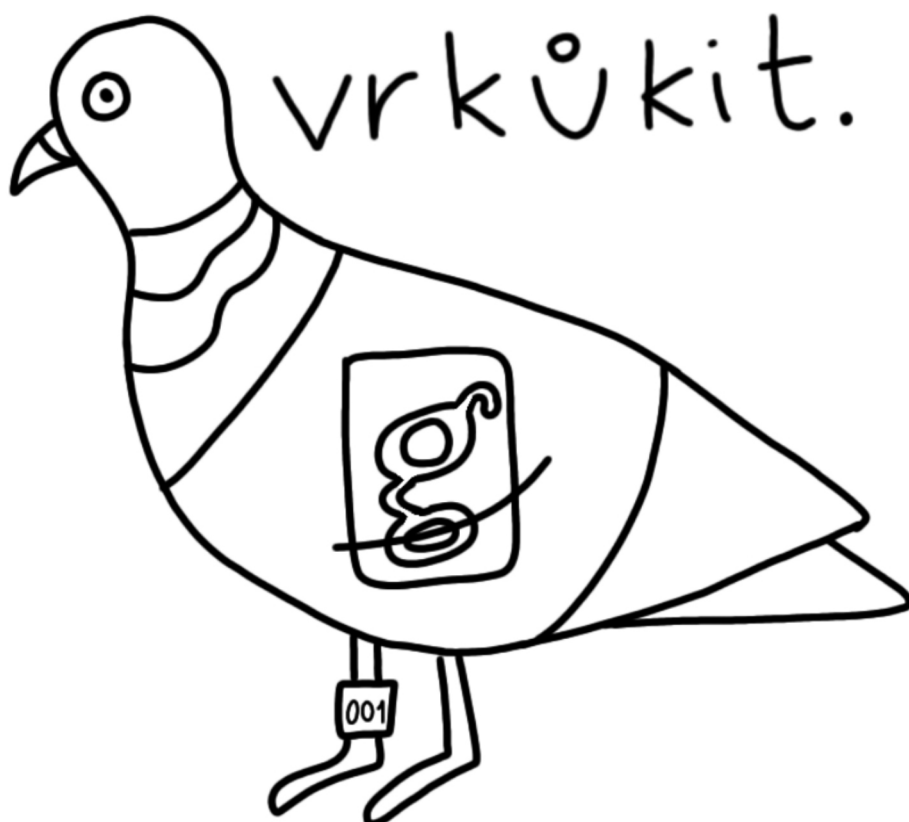
Za ekonomicky nejvýhodnější variantu provedení restrikce byl zvolen nákup tří set magnetických schránek, do kterých budou žáci nižšího stupně svá zařízení zamykat. Ihned po doručení této zásilky do budovy však došlo k nenadálému incidentu – všech třista schránek se vlivem působení magnetických sil pevně přichytilo ke kovové konstrukci ve čtvrtém patře. Událost se jala řešit nejmenovaná vyučující fyziky, a to přímo uprostřed hodiny

přírodovědných praktik. Za každou, jakkoliv získanou, schránku přislíbila nebohým žákům pět bonusových bodů. „Pořád mi z toho nikdo neodevzdal protokol,” vyjádřila se k riskantní akci dotčeně.

Je však možné, že dobře myšlené opatření kromě bonusových bodů do fyziky přinese i jisté nevýhody. Odborníci předpokládají, že nové pravidlo spustí šedou ekonomiku ještě mohutnější, než jakou způsobuje současné přeprodávání herbářů.

Jak se nám podařilo zjistit, již nyní žáci vyššího stupně nabízejí mladším spolužákům různě naceněné služby. Za deset korun si můžete z jejich telefonu spočítat příklad na kalkulačce, za dvacet si přečíst libovolný článek na Wikipedii a za padesát se na Idosu podívat, v kolik vám jede autobus domů. Diskutována je i efektivita opatření. Jiné typy elektroniky totiž v zákazu explicitně zmíněny nejsou. Jak studenti schovají do batohu televizi s padesátipalcovou obrazovkou? Zatím nevíme, ale tak v polovině září to zjistíme.

Největším rizikem však bylo, že se bez mobilních zařízení žáci nižšího stupně nedostanou do informačního systému Edookit. Řešením tohoto problému byl pověřen nově založený Výbor pro antidigitalizaci školství. Ten zpočátku působil poněkud bezradně, nescházel se a nevyvíjel žádnou činnost. Jakmile se ovšem jeho členové po půl roce dozvěděli, že nějaký Výbor existuje a že jsou jeho členy, pustili se do vývoje zcela revoluční inovace. Inovace, která po svém veřejném představení vyrazila dech téměř všem škarohlídům.

Ilustrace: B. Perglová

„Každý žák spolu s magnetickou schránkou obdrží i multifunkčního cvičeného holuba, základní stavební jednotku nového informačního systému Vrkůkit. Jeho prostřednictvím je možné odesílat a přijímat zprávy, informovat se o nadcházejících písemných zkouškách či ekologicky likvidovat tvrdé rohlíky. V průběhu přestávek, kdy probíhá stěhování mezi třídami, bude studentův holub významně klovat směrem k učebně, kde má probíhat další hodina.”

Najdou se však i zarputilí odpůrci tohoto softwaru, kteří tvrdí, že je extrémně náchylný k hackerským útokům. Argumentují studií z Gymnázia na třídě Kapitána Jaroše, kde jsou měkkozobí ptáci tímto způsobem zneužíváni již dlouhodobě. Množství starého pečiva darovaného

danému holubovi totiž podle nich podezřele koreluje s lepším známkováním studenta. Výbor pro antidigitalizaci školství nařčení odmítá. „Stačí, když je bude škola vyživovat i něčím jiným než logaritmickými tabulkami.”

Na závěr zde uvádíme vzkaz od Zikmunda Zobáka, jednoho ze zakladatelů společnosti Vrkůkit:

Vzhledem k finanční nákladnosti systému Vrkůkit Vás zdvořile prosíme o případnou pomoc s krmením holubů. Budeme rádi, pokud nám darujete jakékoliv množství zrní – jak pšeničného, slunečnicového, tak jakéhokoliv jiného. Nemusíte mít strach, vše bude precizně zkrmeno holuby nikoliv žáky. Přikládám i odkaz na levné pronájmy traktorů v Brně

a okolí, pokud byste měli zájem o darování většího množství. Prosím, nutná je formulace „podpora estetické a informační funkce řeckovického ptactva". Při jakkoli přesnější formulaci bychom museli žádat Krajskou veterinární správu o souhlas s vypuštěním 550 holubů ve školní budově.

Číslo učebny: 309
Přesná lokace odkladiště zrní: skříň vzadu ve třídě blíž ke dveřím
Děkuji,
s pozdravem
Zikmund Zobák, odborný konzultant Vrkůkit.

Hlody

Kuňák: Můžeš to použít jako hnojivo na pole, akorát pak nesmíš očekávat úrodu.

Kuňák: Největším zdrojem proteinů jsou bílkoviny. Vašát: Víte, kolik váží průměrné stehno na biologickém semináři? 8 kilo!

Sekaninová: Vám se nechce dopředu? V divadle to jsou nejlepší místa, za ty byste platili devět stovek!

Kuňák: Okamžitě si stoupni a řekni, že se omlouváš Zlínu!

Vašát: Jaký máte názor na augustiniány? X, srovnej mi augustiniány a sufražetky!

Vašát: *napíše na tabuli zkratku O.F.* Okazakiho fragmenty. To není Only Fans!

Vašát: Děti s touhle poruchou pláčou tak, že to zní jako křik kočky. Já jsem si myslel, že moji sousedi mají tenhle

syndrom, ale pak jsem zjistil, že jenom mají kočku.

Kuňák: X, celý sud není jedno pívko!

Vašát: Ti důchodci, jak už mají málo neuronů, tak jim to přijde vtipné.

na hodině matematiky
X: A stačí, když ty příklady vymyslím, nebo je musím i počítat?

Kuňák: Co vznikne, když dáme olej do vody?
X: Teplo!
Y: Tečky!

Praktikant: Já jsem se díval na různé třídy, co tady jsou, a vybral jsem si zrovna vás.

X a Y vejdou s desetiminutovým zpožděním do učebny
Vojta: Jaká je tady v okolí známá nepovolená stavba?
X: Soběšice!

Bučková: Co je to?
X: Profág
Bučková: Ne.
(třída mlčí)
Bučková: Pl...
X: Plofág!

Praktikant: Měl jsem nachystaný skvělý experiment se supervýkonnou žárovkou. Celý minulý rok jsem na ní demonstroval lom světla. Včera jsem ji zapojil do zásuvky a začala hořet.

Praktikant: Je to fifty-fifty, takže máš stoprocentní šanci, že vybereš špatně.

Kuňák: Seleninový aniont.
X: Slaninový?!

Černá M: Byla jsem na přednášce, kde nám říkali, jak polarizaci světla vysvětlit dětem. Já jsem to teda nepochopila. Ale vy jste děti, takže vy to určitě pochopíte.

A půjdeš do politiky?

Já ne. Ale mohla bych. Ty, drahé čtenáře, bys taky mohlo. Zvláště, pokud právě studuješ střední školu a pokud jsi z Jihomoravského kraje, je docela jednoduché si to vyzkoušet. Máme tu na to totiž soutěž Den hejtmanem, která slouží právě k tomu, aby nadšenci do politiky v pozdějším věku neudělali nějaké neuvážené rozhodnutí. Shodou okolností se jí v březnu zúčastnil můj spolužák Honza Valoušek.

Hana Špiritová
SEXTA B

Můžeš na začátek nějak shrnout, o co jde?

Den hejtmanem je soutěž, ve které se tříčlenné týmy z Jihomoravského kraje snaží vytvořit kampaň na krajské volby.

Jak tě vůbec napadlo se zúčastnit?

Oba moji rodiče pracovali na krajském úřadě, takže mě k tomu trochu přemluvili. Tým už se mi pak hledal jednoduše, protože stačilo zmínit, že kvůli soutěži zameškáme tak týden školy. Nakonec nás bylo tři a půl – já, Tomáš Javorský, Honza Lorenčík a Kuba Večeřa, který se účastnil do chvíle, než odjel do Anglie.

Jak se váš tým rozhodl, kdo bude hejtman?

Rozhodování bylo poměrně jednoduché – jeden člen týmu

nemohl být kandidátem, protože je ze Znojma, a druhý si odjel do Anglie. Náhradníka jsme za něho našli až po odevzdání jména kandidáta na hejtmana. Takže to padlo na mě.

Jak probíhala samotná soutěž?

Soutěž se skládá ze dvou kol. V prvním jde o shrnutí pěti bodů volebního programu a strategie kampaně na jedné normostraně a letos se ho zúčastnilo asi třicet týmů. Z nich se dvanáct týmů dostalo do finále, na které už byla příprava o něco složitější. Jeho cílem bylo vytvořit volební spoty na sociální síť, odprezentovat materiály ke kampani a přesvědčit o svých schopnostech nejen porotu, ale i voliče. Vrcholem celého finále byla debata kandidátů na hejtmana.

Když už tak mluvíš o přípravě, jak dlouho vám zabrala?

Třeba dvacet hodin. Kromě toho původního dokumentu s volebním

programem a strategií bylo potřeba nachystat prezentaci na obhajobu, natočit volební spoty, napsat proslov kandidáta na hejtmana a vyrobit letáčky a webové stránky. Program jsem vymýšlel hlavně já, Honza natáčel videa a Tomáš dělal takovou tu morální podporu.

Co příprava na debatu?

Zapamatoval jsem si program nazpaměť a natiskl jsem si obrovské množství grafik, které jsem nakonec ani nevyužil. (pozn. red. A na poslední chvíli sháněl všechny kamarády, aby ho šli po debatě volit.)

Je něco, co ti po té hromadě práce alespoň trochu udělalo radost, když už jste nevyhráli?

No, radost mi tam udělaly zejména ty zkušenosti. To sice nebylo přímo ve finále, ale díky soutěži jsme se podívali na policii a do České televize, což bylo nádherné a velmi rád na to budu vzpomínat. Zároveň i ta debata (i když se mi úplně nepovedla) byla suprová zkušenost a bavila mě, ale jsou to šílený nervy. Takže nejdůležitější bylo, že jsem si uvědomil, že to není pro mě. Jo a debata se navíc odehrávala v nejhezčí aule v Brně, v aule Karla Engliše na Právnické fakultě MU.

Co tě to naučilo?

Že nechci jít do politiky. A že není důležité, jak dobrý je program, ale jak dobře ho umíte prodat, což asi platí tak obecně o všem v životě.

Tak to bude všechno, děkuji za rozhovor!

Rozhovor byl redakčně upraven.

Debata kandidátů

Zachránce našich svačín

Dnes si opět představíme někoho, kdo není učitelem. Když nemáte svačinu, jdete do školní kantýny. Máte chuť na mls, jdete do kantýny. Chcete si dát studenou limonádu, jdete do kantýny. No a kdo tuto naši kantýnu obsluhuje? Pojďme si v krátkosti představit paní Ditu.

Jakub Trojan
SEKUNDA A

Byla tato vaše vysněná práce?

Spíše potřebná než vysněná.

Vzhledem k tomu, že jsme s manželem měli malého syna a já musela po mateřské nastoupit do zaměstnání. V tu dobu se nám naskytla příležitost převzít uvedenou kantýnu do pronájmu, a tak jsme se rozhodli tuto nabídku přijmout.

Jaký byl Váš oblíbený předmět ve škole?

Vzhledem k mému pohybovému nadání to byl tělocvik. Také jsem díky svému talentu provozovala atletiku, než jsem utrpěla vážné zranění a tím byla moje sportovní kariéra u konce.

Jaký sortiment je ve Vaší kantýně nejprodávanější?

Minerálky, limonády, pečivo (hlavně cookiesy a čokoládové croissanty), ale i ostatní pečivo a cukrovinky.

Kolik odhadem prodáte v kantýně bonbónů denně?

Odhaduji kolem 50 ks.

Kolik máte prodejů za den? Liší se tyto prodeje dle dnů?

Nijak významně se tyto prodeje neliší. Jen při školních výletech a akcích, kdy je ve škole méně studentů, jsou tržby nižší.

Jaký máte rekord prodejů?

Vyšší tržby jsou u Dnů otevřených dveří školy a u různých prohlídek naší školy studenty z jiných škol.

Chodí k Vám nakupovat i naši učitelé?

Určitě chodí a někteří si i objednávají pečivo a chlebičky.

Mícháte si pro sebe krupicovou kaši?

Pro sebe ne, ale synovi s manželem občas ano. Nejvíce ovšem vnoučatům.

Měla jste někdy problém s tzv. pamlskovou vyhláškou?

Určitě ano, dokonce jsem v té době byla nucena ukončit svoji živnost,

protože bych kvůli uvedené vyhlášce nemohla v kantýně prodávat téměř nic. Naštěstí se v rozhoru pro televizi o tomto problému velmi pozitivně vyjádřil náš pan ředitel a postupně se i díky němu pomalu vše vracelo do normálu.

Jak vybíráte nové produkty sortimentu do naší kantýny?

Dle nabídek velkoobchodních dodavatelů, dle požadavků našich studentů a v neposlední řadě dle chutí mého syna a vnoučat.

Zažila jste v kantýně či škole nějakou úsměvnou situaci?

Určitě ano. Například si dvě slečny sdělovaly své dojmy z nějaké akce, kterou absolvovaly a jejich nepříliš spisovně vyjadřování trvalo do té doby, než si všimly, že je nechtěně poslouchám. Jejich reakce na mé odhalení byla velmi milá a viditelně se zastyděly. Takže je vidět, že svět je ještě v pořádku.

Jsou vyšší tržby po zavedení možnosti platby kartou?

Velmi nepatrně se tržby zvýšily. Platby kartou ovšem hrají prim a valná většina studentů platí právě tímto způsobem.

Co děláte ve svém volném čase? Máte nějaké koníčky?

Téměř veškerý volný čas věnuji své rodině, rekreačnímu sportu a moc mě baví fitness jóga.

Co je Váš oblíbený pamlsek?

To je velmi různorodé. Ve svém dětství jsem milovala lékořicové pendrekky, ale dnes je to opravdu o momentální chuti na různé pochutiny.

Děkuji za rozhovor.

Rozhovor byl redakčně upraven.

Takto ji vídáme každý den...

Ze septimánky rétořem

„Já se omlouvám, ale já už musím jít, mně za chvíli jede autobus.“ „Ale na vyhlášení byste tady být měla...“ „Na jak dlouho to tak bude?“ „Patnáct minut.“ „Omlouvám se, tolik času nemám.“ „Tak my to vyhlásíme obráceně. Na prvním místě se umístila... Barbora Perglová z Gymnázia Brno-Řečkovice.“

Barbora Perglová
SEPTIMA B

Nějak se mi podařilo, spolu s dalšími čtyřmi lidmi z naší školy, zvítězit v krajském kole obávané Středoškolské odborné zločinnosti. A ten autobus do Lysic jsem stihla taky. Když jsem si však večer prohlížela složku s diplomem a nějakými dalšími náležitostmi, všimla jsem si pozvánky na jakýsi „Kurz prezentování vědy“. A i přes to, že mi pan profesor Polický tvrdil, že je to zbytečné (asi tak jako Lesnická olympiáda a seminář ze stylistiky), rozhodla jsem se to zkusit. Co kdyby to bylo k něčemu užitečné. A bylo? Posuďte sami.

Bylo něco před osmou a my jsme se spolu s Luckou Římanovou přesně podle instrukcí dostavily do poloprázdného sídla Jihomoravského centra pro mezinárodní mobilitu. Žaludek se mi svíral mírným strachem. Co si všichni ti naděšní mladí vědci pomyslí o mých hlísticích, které zatím nenakrmily žádné malé Masaje v Keni ani nevyléčily jediný případ rakoviny? I přesto jsem si vzala nějaké to jídlo na snídani (když už bylo zadarmo a bylo ho tolik) a posadila jsem se do místnosti, kde v tichosti čekalo pár mých vrstevníků. Dali jsme se do řeči s Ondrou, nadějným architektem, který zvítězil s návrhem nového brněnského sportoviště. „Jo, ty vypadáš, že se bavíš se všema,“ zhodnotil přezíravě podobu mého osobního života.

S přetrvávající nervozitou jsem dojedla poslední kus bábovky a už nás svolávali k prvnímu bodu programu. Seznámení. Poněkud nekonvenčními metodami jsme zjistili, s kým máme tu

čest. Rozmanitost oborů a lidí byla obrovská. Monika, která přiměla zelený fluorescenční protein, aby svítil žlutě. Filip, který vymyslel a vyrobil přístroj, který automaticky měří objem kapaliny v nádobě. Petr, jenž na základě snímků z Google map a rozhovorů s čínskými občany zjišťoval informace o vojenských základnách v Jihočínském moři. A mnoho dalších nových tváří.

Skutečně nás však spojila až následná rétorická cvičení. Nic totiž nedokáže stmelit kolektiv tak jako společné ponížení. Různé nadechování, vydechování, trénování samohlásek i křičení „Hej!“ na souseda mi ještě přišlo v rámci možností normální. Při vyplazování jazyka už jsem si připadala trochu zvláštně. Ovšem zlatý hřeb měl teprve přijít. „No, já pocházím z Vysočiny a tam každý bydlí na svém vlastním kopečku. A když chceme pozdravit ty na ostatních kopečcích, tak voláme Haló! Haló! Haló!“ nadšeně halekala jedna z lektorek.

Po tomto regionálně-kulturním okénku už jsme se pustili do prezentování našich prací. Své výkony jsme vzájemně pečlivě sledovali, načež jsme si dávali zpětnou vazbu. Právě díky této části vám mohu předat několik rad, které mi připadaly nejužitečnější.

- Je dobře se držet dělení prezentace na tři části. V té první je úkolem posluchače zaujmout. Položit řečnickou otázku, začít od příkladu ze života. Druhá část je určena pro ten informativní obsah. A nejlepší věc, kterou můžete udělat na konci, je doporučit publiku něco, co by teď s těmi novými informacemi od vás měli dělat. Přechíst si celý Slovník

spisovné češtiny. Přestat jezdit trolejbusy, jejichž pořadové číslo je dělitelné třemi, nebo se vás alespoň zeptat na dotazy k tématu.

- Dívejte se náhodným lidem v publiku do očí. Vypadá to sebevědomě.

- Čím méně textu v prezentaci, tím líp. Ale zase to neberte moc doslovně. Prázdná prezentace je sice dokonale přehledná, ale moc vám s projevem nepomůže.

- Jedna z věcí, za kterou mě chválili, bylo, že dělám často pauzy. To, že pauzy dělám proto, že přibližně u každé třetí věty zapomenu, co mám říkat, publikum vůbec nevnímá.

Večer nás navštívili chlapec a dívka, kteří se zúčastnili celostátního kola minulý rok, aby nám předali své zkušenosti. Z jejich upřímné výpovědi, která se mi moc líbila, vybírám pouze jediné moudro: „Chodte všude minimálně ve třech lidech. Když se ztratí jeden sočkař, je to problém sočkaře. Když se jich ztratí pět, je to problém organizace.“

Čtvrtek byl vcelku podobný. Opět jsme se ráno sešli, prošli si neméně zvláštní rétorickou rozcvičkou a až do večera jsme se věnovali našim prezentacím.

V pátek nás kromě reflexe na celý kurz nás čekalo vzájemné rozloučení. Z tohoto krátkého vyprávění to tak nevypadá, ale po těch necelých třech dnech jsme měli s ostatními účastníky pocit, že se známe minimálně měsíc. Pak jsme se všichni odebrali zpátky domů, do všech koutů Jihomoravského kraje. Prozatím. Dokud se naše sočkařské cesty za měsíc opět neprotnou na celostátní přehlídce v Olomouci.

Sočkařská elegie 2

*Tak jste zpátky, septimáni.
Vůbec jste nám nechyběli.
Ale řekněte nám, darmojedi,
jak jste v kraji pochodili?*

*Pět prací do celostátu?
To je celkem bída.
Ten, kdo není ignorant,
si své vítězství hlídá.*

*Profesor si škube vlasy,
Neví, co na stránky psáti.
Počet postupů dost dobrý
byl by devatenáct z osmnácti.*

*Dám co proto těm povalečům,
nebudou mít na výběr.
Co řekneme uchazečům?
Že je Gyrec jenom nadprůměr?*

*Výuky den zameškáte.
Co si s vámi počít?
Koukejte to celé vyhrát!
Jinak to špatně skončí.*

*Věnováno těm, kteří občas zapomenou, že krajské kolo SOČ
hodnotí silně neúplatné tříčlenné komise.*

Barbora Perglová
SEPTIMA B

Doporučení na vzdělevací aplikace: zeměpis

Ačkoli jsou telefony brány jako velké zlo dnešní doby, přináší nám spoustu nových možností. Například nám dávají možnost šířit a získávat informace. A pojďme si přiznat, že učení se nových věcí je mnohem produktivnější, než třeba hraní her. Mobilní hry a vzdělávání se se však dá skloubit dohromady. Tak vznikají vzdělávací aplikace. Spřihlednutím k tomu, že velká většina z nás vezme telefon do ruky častěji než knihu, jsem se rozhodla začít psát doporučení na tyto aplikace. V tomto čísle konkrétně ty zeměpisné. Najdete jich spoustu, já sama jsem jich vyzkoušela více než 15, z nichž jsem vybrala 6 těch nejlepších.

Sofie Hana Klímová
KVINTA A

StudyGe, World Map Quiz, Seterra

Tyto tři podobné aplikace se zabývají všemi oblíbenou mapou. Nejedná se však pouze o jednoduchý online atlas. V těchto aplikacích jde hlavně o kvízy a testy, ve kterých se můžete učit poznávat státy, vlajky, hlavní města a spoustu dalších informací. Jaký je mezi nimi hlavní rozdíl a která z těchto tří vybraných aplikací je nejlepší z nejlepších?

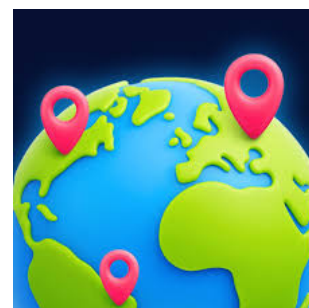
StudyGe: Tato aplikace funguje v mnoha ohledech jako hra. Za správné odpovědi v mapě se sbírají peníze a body, díky kterým se postupuje v úrovních. Podle bodů se zároveň sestavuje celosvětový žebříček, který má uživatelům dodávat ambice postoupit dále – plnit další kvízy. Ačkoli jsou v aplikaci volně dostupné pouze vlajky, státy a hlavní města, při zaplacení premium verze dostanete přístup i k řekám, mořím a historickým mapám.

World Map Quiz: Velmi podobná, uživatelsky jednodušší aplikace, která obsahuje mnoho dalších módů, jako jsou pouště nebo měny. I zde se ovšem setkáte s nutností platby pro odemknutí pokročilejších levelů a dalších map.

I když se názory můžou lišit, podle mě je výherce v této kategorii jednoznačně **Seterra**: Obsahuje vše výše zmíněné a ještě víc! Kromě zemí, hlavních měst, velkých měst, pohoří, řek, vodních ploch a historických map se můžete učit i kraje, regiony, spolkové republiky daných států a další geografické informace. Zároveň aplikace obsahuje i mód na učení vlajek světa. A to vše zadarmo.

Globe: Na závěr mapových kvízů přichází Globe. Obsahuje tři herní módy: hádání státu podle tvaru, podle vzdálenosti od ostatních a podle vlajky. Může tak sloužit k otestování znalostí získaných z předchozích aplikací.

Světový atlas: Od kvízů se teď posuneme dále. Od mapy ovšem ne. Jak už z názvu aplikace vyplývá, jedná se o již zmiňovaný online atlas. Není to však ledajaký atlas. Při rozkliknutí jakéhokoli státu se dozvíme nejen rozlohu a počet obyvatel, ale mnoho, opravdu mnoho dalších informací: etnické skupiny, HDP, možné přírodní katastrofy, klima, den nezávislosti daného státu, aktuální politický režim, telefonní předvolbu, národní sporty

A další. U většiny států je také možné prohlédnout si několik památek daného státu. Tato aplikace není tedy jen pro zeměpisáře, ale může dobře posloužit i cestovatelům.

GeoKnow: Na hromadu informací navážu poslední aplikací. Zde se ovšem nedozvíte obrovské množství informací, ale o každém státu tu najdete náhodné zajímavosti. Ať už 12 faktů o Vanuatu nebo 54 faktů

o Turecku. Ačkoli je počet informací omezený, vývojáři slibují jejich růst.

Znáte nějakou vzdělávací aplikaci, kterou chcete sdílet s ostatními? Nebo naopak nějakou hledáte? Napište na xklims@gyrec.cz

Nevíte, co číst?

Někdy si každý potřebuje odpočinout od školy, problémů, prostě všeho kolem. Na to mám výborný lék – knížky. Ponoříte se do jiného světa a nevnímáte starosti kolem sebe. Nejhorší problém ale nastane, když nevíte co číst. A právě proto mám pro vás doporučení na knížky, které jsem v poslední době četla a naprosto mě nadchly.

Ema Kubátová
KVINTA A

Třpytní

Módní, či nemódní, to je oč tu běží! Svět, kde móda znamená všechno. Kdo se neřídí nejnovějšími fashion trendy a nedodrжуje dress code, je

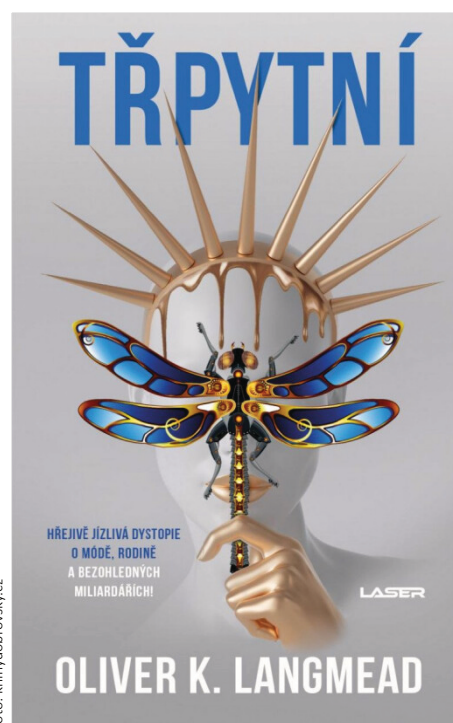
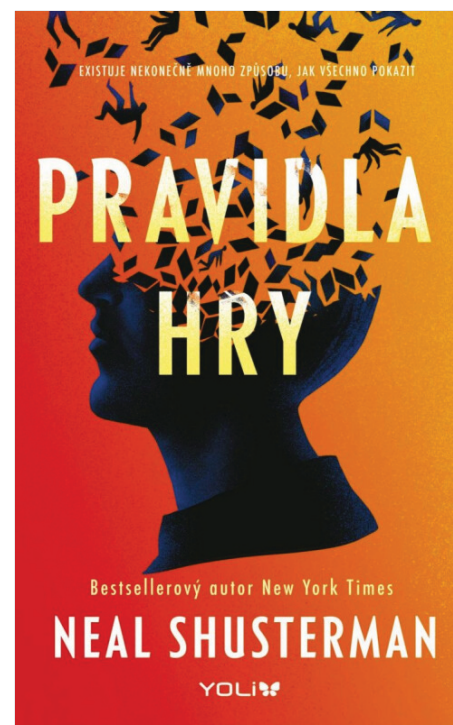

Foto: knihydobrovsky.cz

nemódní, spodina, něco méněcenného. Na špatné vzpomínky, traumata, dokonce i návštěvy lékaře se zapomíná, protože ty jsou nemódní. Ale proč vlastně? Nad tím se nikdo nepozastavuje. Všem to přijde normální. Úžasný dystopický příběh o společnosti, kterou si nikdo nedokáže představit. Ranní dilema některých studentů zvládl autor rozvinout v celou knihu. Nejenže všechna oblečení jsou do puntíku promyšlena a celý příběh je vtipný, ale má v sobě také úžasnou myšlenku: Jak může touha zapadnout změnit svět.

Pravidla hry

Když dostanete při fotbale ránu do hlavy, není to nic příjemného. S otřesem mozku se dá počítat, ale se změnou reality? Zmatení i nevolnost, to ano, ale aby se člověku změnili kamarádi, barvy značek, a nebo dokonce rodina? A co je horší, neděje se to jen jednou, ale opakovaně. Jak má potom člověk poznat, co je

skutečné, když je jediný, komu připadá něco špatně? A jak se vrátit do reality, kterou zná a má rád? Příběh nutí čtenáře k zamyšlení nad tím, jak i malá rozhodnutí mohou mít obrovský dopad. Nejen ta naše, ale i rozhodnutí ostatních lidí kolem nás. Každá volba totiž může nenápadně změnit svět – a tím i naše životy.

Moc nízký plat

Další nudný den v mé nudné práci. Už pět dlouhých a nudných let makám pro Lucase v jeho časověstovně kanceláři Black & spol. Lucase znám už ze školy, ale on to prostě dotáhl dál. Taky mi to teď pořád připomíná a do nekonečna mě posílá dělat průvodce jen na jeden a ten samý, naneštěstí v celku oblíbený, zájezd – Život ve střední Evropě v období na konci druhého tisíciletí po Kristu.

Už ani nepočítám po kolikáté přivedu cestující do odletové místnosti. Nechápu je. Zaplatili jmění, jen aby se mohli chvíli potit na poli a zažít hostinu o třech chodech. Divní lidé. Zatímco na sebe natahují dobové oblečení, já popadnu pár rekvizit. Pak už si celá výprava stoupne na čtverec vyznačený na zemi, zadám datum, hodinu, minutu a místo, a už fičíme napříč časem do té nejnudnější doby ze všech.

Occitneme se na poli, kde všem můžu ukázat nějaké dochované předměty z této éry: pár takzvaných „mincí“, blyštivých koleček používaných jako měna, a dřevěného kačera (znám ho z učebnice vyhynulých tvorů) na špagátě. Zatím se nepřišlo na to, k čemu sloužil. Mezi ty nejpopulárnější teorie patří: návnada pro lov – to bude asi správné, jenže model moc neodpovídá realitě, náboženské účely, ale proč by někdo uctíval kačera? Já osobně si myslím, že je to náhrada domácího mazlíčka pro alergiky.

Přeříkávám nacvičený výklad doplněný o pár osobních poznámek a pomalu se blížíme k cíli. Když dorazíme k poli, všem ukážu jak se okopává řádek. Baví mě, jak všichni fascinovaně hledí na rýč, jeden z nejprimitivnějších nástrojů z počátku lidského pokolení. Jak tak vysvětluji základní postoj a techniku, jednomu dítěti vypadne z pusy údivem cukr na špejli, další místní výmysl. Poté si všichni rozeberou rýče z hromady na

rohu pole a já už jen sleduji, jak se všichni chabě pokouší okopat políčko. Ze všech se řinou potoky potu, nejsou na fyzickou práci zvyklí a navíc tu praží slunce. Někdo už to úplně vzdal a posedává na trávě poblíž. Jsou to hlavně menší děcka, a já se rozhodnu jim ukázat, co je za domem, který tu je vlastně jen pro okrasu.

Tuto maličkou farmu si Black & spol. koupili za směšnou cenu před pár lety, a lidi to tu vážně baví. Netuším proč. Vybídnu děti, aby šly za mnou. Sám otevřu dveře. Nechci, aby mě otravovaly nějakými všetečnými dotazy jako vždycky, když je nechám bez zábavy delší dobu. Projdeme až k ohradce a já si vzpomenu, že jsem posledně možná tak trochu zapomněl nakrmit exemplář číslo 3. V ohradě je celkem jedno prase domácí, malý poník, osel a ovce – a jako vždy na ně všichni zírají. Podívat se na minizoo přišli dokonce i někteří starší. Tohle všechny vždy dostane. Ještě chvíli je nechám koukat na těžce sháněný dobytek a potom rovnou odpovím na sérii otázek, která vždy přijde. Prasata nemají v rypáčku zásuvku, žádné ze zvířátek se nemusí nabíjet, bohužel si je nemůžete zabalit a v úsporném režimu odvézt domů. Teď se jich můžou dotknout. Otevřu vrzající vrátka a ti odvážní se vydají za „divokou zvěří“. Nějaká holka zapiští, když poník zamrská ocasem. Já se pro jistotu vydám dozadu ke kleci s králíky a nenápadně vytáhnou zdechlinu čísla 3. Škoda. Měl jsem ho rád. Slyšel jsem ale, že se dá sníst. Později si můžu s jinou skupinou vyzkoušet dobový recept.

Když návštěvníci dovdýchají nad faunou a flórou, vydáme se na náves, kde by zrovna měly být hody. Cestou vysvětluji, jaké pokrmy jsou přichystané a jak se jí. To byste netušili, co všechno dnešní lidi dokáží vymyslet třeba s korbelem piva... Dorazíme na náměstí, které pokrývají

stoly s jídlem. Všichni se rozprchnou po celém prostoru a já si jdu sednout opodál. Místní jídlo znám už skoro tak dobře jako to naše. Už mě tyhle zájezdy nebaví. Škoda, že jsem nevystudoval něco lépe placeného.

Přijde ke mě nějaký pán.

„Nechápejte to špatně, ale kdy se vracíme? Bez urážky.“

„No, pokud všechno půjde hladce, tak za pár minut. Vás to tu nudí?“

„Tehle zájezd vybrala manželka. Ona a děti si to užívají. Není to tu úplně zábava, ale pořád lepší než minule. Nikdy nezapomenu, jak nás honili dinosauři. Nebo předtím, to byla druhá světová válka. Tehdy ten průvodce jen mlel a mlel a mlel. Tohle je asi ta nejpohodovější dovolená za posledních deset let.“

Vrátil jsem se pro všechny ostatní a vydali jsme se zpět domů. Slova toho smolaře se mi pořád přehrávala v hlavě. Možná přece jen Život ve střední Evropě v období na konci druhého tisíciletí po Kristu není zas tak špatný zájezd.

- Adéla Hutařová, KVARTA A

Zadání soutěže: <https://ilustory.cz/2025/>

Pozn. red.: Adéla získala za svůj text první místo v literární soutěži Ilustory, v kategorii do 15 let.

Foto: E. Kubátová

VOX Gyrecu na Stromu života

Foto: S. H. Klimová

Autorské čtení na Gyrecu

Živá knihovna pro sexty

Foto: J. Hásková

Ocenění dofáci

Foto: P. Adámek

Gilotina na Majálesu

Foto: S. H. Klimová

Poslední zvonění

